

kan deres modersmål ordentligt, lærer børnene ganske enkelt heller ikke dansk, og derfor har vi i det danske samfund en forpligtelse til at sørge for, at børnene udvikler begge sprog. Som det hedder i Enhedslistens oplæg:

»Modersmålsundervisning og danskundervisning står ikke i modsætning til hinanden.«

De to ting supplerer tværtimod hinanden. Jo bedre børnene behersker deres modersmål, jo lettere har de ved at tilegne sig dansk og dermed komme ind i den danske kultur.

Hvad angår danskundervisningen af de tosprogede børn, skal den være tilrettelagt efter de tosprogede elevers særlige behov. Men jeg vil gerne fremhæve, at de tosprogede børns forældre også har et ansvar for, at børnene bliver gode til to sprog. Når vi taler sprogindlæring for børn, kommer vi ikke uden om forældrenes store rolle. Forældrene skal først og fremmest snakke med deres børn og meget gerne på modersmålet, som de jo taler flydende. Herudover kan forældrene få en fin kontakt til skolen og det danske sprog via underviseren i modersmålet, og forældre og lærer kan sammen følge det tosprogede barns udvikling.

Som det fremgår, finder vi i Det Radikale Venstre, at modersmålsundervisningen er vigtig, og derfor ser vi det ikke som et urimeligt krav, at kommunerne skal tilbyde tosprogede elever modersmålsundervisning – ikke mindst fordi det jo ikke er et absolut krav at tilbyde denne undervisning. I betænkningen står der, at en kommune først har pligt til at tilbyde modersmålsundervisning, når der er et minimum på 12 elever. Ikke desto mindre synes Dansk Folkeparti, at dette krav er et indgreb i kommunernes adgang til selv at bestemme.

Herudover er partiet bekymret over udgifterne til undervisningen. Det er klart, at udgifterne til modersmålsundervisning vil stige, når antallet af tosprogede elever er steget, men har vi i et velfærdssamfund som Danmark ikke råd til at tilbyde de tosprogede børn at lære deres modersmål? Det har jeg svært ved at forstå vi ikke skulle have, især fordi jeg mener, at det er et forkert sted at spare. For hvor ligger de virkelige tunge udgifter for et land med indbyggere, hvis modersmål ikke er landets officielle sprog? De kommer først, når de tosprogede elever er blevet voksne og stadig ikke behersker hverken dansk eller deres modersmål til fuldkommenhed. Hvilken slags borgere får vi ud af det? Hvilke indirekte udgifter vil det ikke skaffe os, hvis vi ikke sikrer, at vore tosprogede medbor-

gere både taler deres modersmål og dansk ordentligt?

At gøre modersmålsundervisningen frivillig ville efter al sandsynlighed medføre en koncentration af tosprogede børn i de kommuner, der tilbyder denne undervisning, og det er vel ikke ligefrem hjælp til integration. Efter vores opfattelse er der ikke råd til at gøre modersmålsundervisningen frivillig, og derfor kan Det Radikale Venstre ikke tilslutte sig hverken L 53 eller B 65.

Hvad angår Enhedslistens forslag til forbedring af undervisningen, vil vi gerne se, hvordan det går i den forsøgsperiode, vi er i gang med. Vi vil gerne følge den undervisning, der bliver givet, samle erfaringerne sammen og på baggrund heraf se, hvilke muligheder der er for at gøre modersmålsundervisningen bedre.

De tosprogede børn har en anden baggrund end børn af danske forældre. Med rod i to kulturer får de en anden start på livet, så lad os hjælpe med til at gøre denne anderledes start til en styrke og en rigdom for både børnene og det danske samfund.

Jan Køpke Christensen (FP):

Vi er alle bekendt med, at indførelsen af modersmålsundervisningen i 1976 tog udgangspunkt i, at de fremmedsprogede elevers ophold i Danmark var af begrænset og kort varighed. Men vi ved nu, at langt de fleste aldrig – og jeg understreger: aldrig – flytter tilbage til deres hjemland. Der er derfor ikke længere det samme behov for modersmålsundervisningen, kan man konkludere, og derfor skal det ikke længere være et retskrav, men en mulighed – jeg understreger: en mulighed – for de enkelte kommuner at tilbyde fremmedsprogede elever modersmålsundervisning.

Vi taler om en gruppe på 36.000 elever, hvilket svarer til ca. 7 pct. af eleverne i den danske folkeskole. Heraf modtager halvdelen modersmålsundervisning, altså godt 18.000 elever. Undervisningsministeriet har oplyst, at der undervises i 40 forskellige sprog for denne gruppe elever, og at den samlede udgift andrager ca. 45 mio. kr. om året. Efter Fremskridtspartiets opfattelse må det siges at være mange penge, og derfor skal kommunerne naturligvis have lov til selv at administrere deres økonomi, også hvad angår modersmålsundervisningen.

Kommunerne er rystede over de manglende danskundskaber hos store grupper af fremmedsprogede børn, selv om de sågar kommer